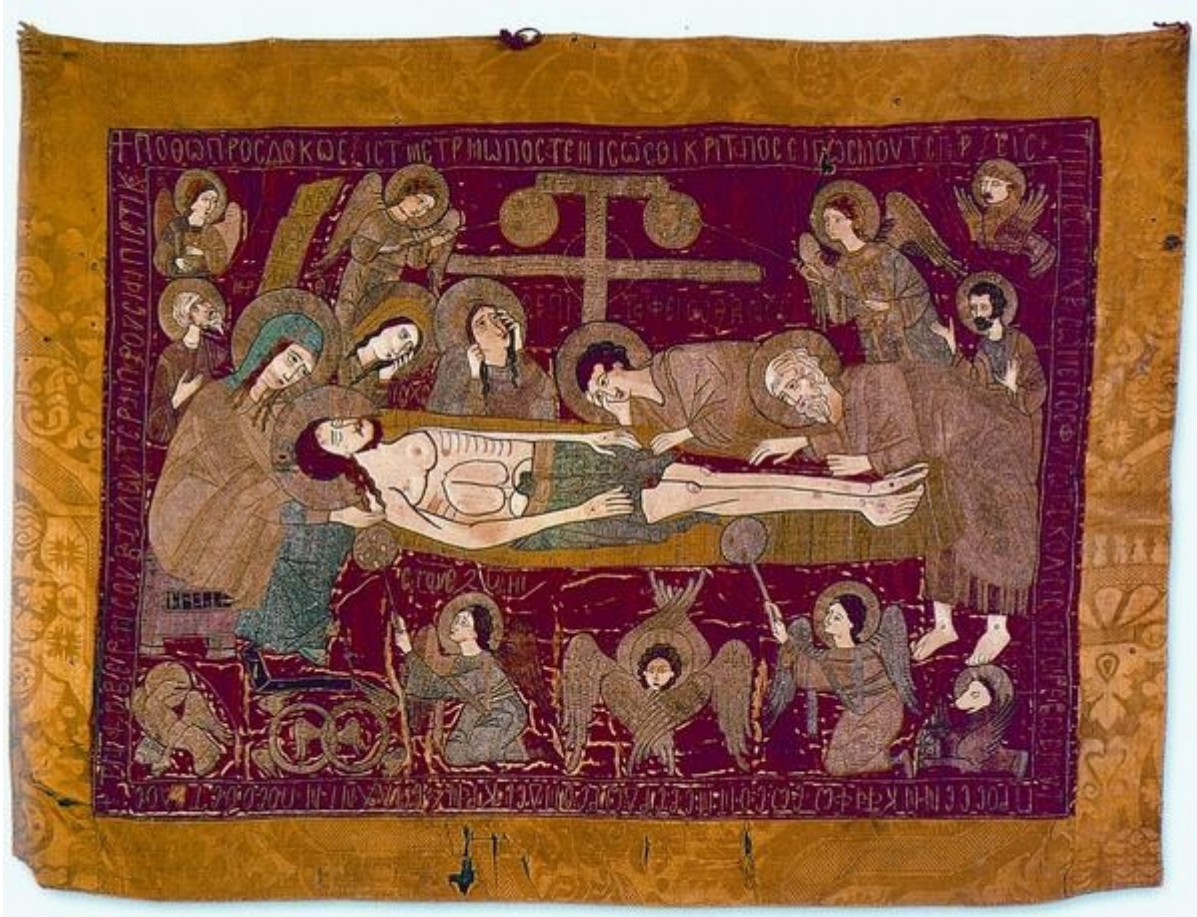

Λόγος στην Θεόσωμη Ταφή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστου -Αγίου Επιφανίου

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγίου Επιφανίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίας της Κύπρου

Απόσπασμα

1. Τι είναι αυτό που συμβαίνει σήμερα; Μεγάλη σιωπή είναι απλωμένη στη γη. Μεγάλη σιωπή και ηρεμία. Μεγάλη σιωπή γιατί κοιμάται ο Βασιλιάς. Η γη φοβήθηκε και ησύχασε, επειδή ο Θεός με το σώμα κοιμήθηκε. Ο Θεός με το σώμα πέθανε, και τρόμαξε ο Άδης. Ο Θεός για λίγο κοιμήθηκε, και ανέστησε αυτούς που βρίσκονταν στον Άδη. Πού είναι τώρα οι προ ολίγου ταραχές και οι φωνές και οι παράνομοι θόρυβοι κατά του Χριστού; Πού είναι οι όχλοι και οι εξεγέρσεις και οι στρατιωτικές φρουρές και τα όπλα και οι λόγχες; Πού είναι οι βασιλιάδες και οι ιερείς και οι δικαστές οι καταδικασμένοι; Πού είναι οι αναμμένες δάδες και τα μαχαίρια και οι άτακτες κραυγές; Πού είναι οι όχλοι που εφρύαξαν και η άσεμνη

κουστωδία; Εξαφανίστηκαν πραγματικά, γιατί στ' αλήθεια πραγματικά οι όχλοι έκαναν σχέδια ανόητα και μάταια. Σκόνταψαν πάνω στον ακρογωνιαίο λίθο, τον Χριστό και συντρίφτηκαν οι ίδιοι. Χτύπησαν με μανία τη στέρεη Πέτρα, αλλά διαλύθηκαν σε αφρούς, όπως τα κύματα που κτυπούν στο βράχο. Χτύπησαν πάνω στο ανίκητο αμόνι και οι ίδιοι κομματιάστηκαν. Ανύψωσαν στο ξύλο του Σταυρού την πέτρα και αυτή κύλησε και τους θανάτωσε. Όπως οι Φιλισταίοι τον δυνατό Σαμψών, έδεσαν και αυτοί τον Ήλιο Χριστό, αυτός όμως έσπασε τις πανάρχαιες αλυσίδες και εξόντωσε τους αλλοφύλους και παράνομους. Έδωσε ο Θεός, ο Ήλιος της δικαιοσύνης Χριστός, στη γη και πλάκωσε με πηχτό σκοτάδι τους Ιουδαίους.

2. Σήμερα ήλθε η σωτηρία σ' αυτούς που βρίσκονται στη γη και σ' αυτούς που απ' την αρχή των αιώνων βρίσκονται κάτω απ' τη γη. Σήμερα ήλθε η σωτηρία στον ορατό και άορατο κόσμο. Σήμερα είναι διπλή η παρουσία του Δεσπότη Χριστού. Διπλή η φιλανθρωπία, διπλή η κατάβαση μαζί και συγκατάβαση, διπλή η επίσκεψη προς τους ανθρώπους. Κατεβαίνει ο Θεός από τον ουρανό στη γη κι από τη γη στα καταχθόνια. Ανοίγονται οι πύλες του Άδη. Χαρείτε όλοι εσείς που κοιμάσθε απ' την αρχή των αιώνων. Υποδεχτείτε το μέγα φώς όσοι κάθεστε στο σκοτάδι και τη σκιά του θανάτου. Ερχεται ο Δεσπότης ανάμεσα στους δούλους. Ερχεται ο Θεός ανάμεσα στους νεκρούς. Ερχεται η ζωή ανάμεσα στους θνητούς. Ερχεται ο αθώς ανάμεσα στους ενόχους. Ερχεται το φώς που δεν σβήνει ανάμεσα σ' αυτούς που βρίσκονται στο σκοτάδι. Ερχεται ο ελευθερωτής ανάμεσα στους αιχμαλώτους. Ερχεται Αυτός που βρίσκεται πιο πάνω από τους ουραμούς, μεταξύ αυτών που βρίσκονται κάτω απ' τη γη. Ήλθε ο Χριστός στη γη και πιστέψαμε. Κατέβηκε ο Χριστός στους νεκρούς, ας κατεβούμε μαζί Του κι ας δούμε τα μυστήρια που έγιναν εκεί. Ας γνωρίσουμε του κρυμμένου Θεού τα κρυμμένα θαυμάσια που έκαμε κάτω απ' τη γη. Ας μάθουμε πως έλαμψε το κήρυγμα και στους κατοίκους του Άδη.

3. Τί συνέβη λοιπόν; Κατεβαίνοντας ο Θεός στον Άδη τους σώζει όλους χωρίς εξαίρεση; Όχι βέβαια, αλλά κι εκεί σώζει όσους πίστεψαν. Χθες είδαμε το έργο της σωτηρίας, σήμερα την εκδήλωση της εξουσίας. Χθες είδαμε την αδυναμία, σήμερα την κυριαρχία Του. Χθες φάνηκαν τα σημάδια της ανθρώπινης φύσεως Του, σήμερα της θεϊκής φύσεως. Χθες Τον ράπιζαν, σήμερα ραπίζει με την αστραπή της θεότητας τον χώρο του Άδη. Χθες τον έδεναν, σήμερα Αυτός δένει τον τύραννο – διάβολο με άλυτα δεσμά. Χθες καταδικαζόταν, σήμερα χαρίζει ελευθερία στους καταδίκους. Χθες Τον περιγελούσαν οι υπηρέτες του Πιλάτου, σήμερα οι θυρωροί του Άδη όταν Τον είδαν γέμισαν φρίκη.

4. Ακουσε όμως το πάθος του Χριστού, που ξεπερνά τη δύναμη του λόγου. Ακουσε και ύμνησε. Ακουσε και δόξασε του Θεού τα μεγάλα θαυμάσια. Πως υποχωρεί πλέον ο Μωσαϊκός Νόμος και ανθίζει η Χάρη του Χριστού. Πως τα σύμβολα και οι

τύποι φεύγουν και διακηρύσσεται η αλήθεια. Πως χάνονται οι σκιές και ο ήλιος γεμίζει την οικουμένη. Πως η Παλαιά Διαθήκη αχρηστεύθηκε πια και πως η Καινή Διαθήκη επικυρώνεται. Πως τα παλιά πέρασαν και τα νέα άνθισαν. Δύο λαοί παραβρέθηκαν στη Σιών κατά το χρόνο του πάθους του Χριστού, (ο Ιουδαϊκός μαζί με τον ειδωλολατρικό). Δύο βασιλιάδες, ο Πιλάτος και ο Ηρώδης. Δύο Αρχιερείς, ο Αννας και ο Καϊάφας. Έτσι τελούνται μαζί και τα δύο Πάσχα. Και παύει οριστικά το Ιουδαϊκό, αρχίζει δε το Χριστιανικό Πάσχα.

Το ίδιο βράδυ προσφέρονται δύο θυσίες, επειδή και δύο σωτηρίες - των ζωντανών και των νεκρών - έγιναν. Και ο μεν λαός των Ιουδαίων έδενε για να σφάξει τον Αμνό του Θεού, ο δε λαός των ειδωλολατρών γνώριζε το σαρκωμένο Θεό. Και οι μεν Ιουδαίοι αφού έδεναν τον Χριστό, τον έδιωχναν (όπως τον αποδιοπομπαίο τράγο), ενώ οι ειδωλόλατρες τον υποδέχονταν με προθυμία. Έτσι, ταυτόχρονα, οι μεν Ιουδαίοι πρόσφεραν θυσία ζώου, οι δε ειδωλόλατρες θυσία του Θεού που φόρεσε ανθρώπινο σώμα.

5. Τη θυσία αυτού του Πάσχα οι μεν Ιουδαίοι την πρόσφεραν σε ανάμνηση της διαβάσεως τους από την Αίγυπτο, οι δε ειδωλόλατρες προανήγγελλαν με αυτή τη λύτρωση από την πλάνη των ειδώλων. Και πού συνέβαιναν αυτά; Στη Σιών, την πόλη του Βασιλέως του μεγάλου, στην οποία πραγματοποίησε τη σωτηρία του κόσμου στο κέντρο της γης, ο Ιησούς ο Υιός του Θεού που φανερώθηκε με τη γέννησή του ανάμεσα σε δύο ζώα (βόδι και γαϊδούρι). Ανάμεσα στις δύο υπάρξεις, της σαρκός και του πνεύματος, τις οποίες συμβόλιζαν τα δύο ζώα. Αυτός που φανερώθηκε ζωή, γεννημένος από τη ζωή, και χορηγός της ζωής. Που γεννήθηκε στη φάτνη, ανάμεσα σε αγγέλους και ανθρώπους. Που στάθηκε ανάμεσα στους δύο λαούς και τους ένωσε σαν λίθος ακρογωνιαίος. Αυτός που προφητεύθηκε μεταξύ του Νόμου και των Προφητών. Που εμφανίστηκε μεταξύ του Μωυσή και του Ηλία πάνω στο Θαβώρ. Που ανάμεσα στους δύο ληστές, αποκαλύφθηκε σαν Θεός στον ευγνώμονα Ληστή. Αυτός που κάθεται ως Κριτής αιώνιος εκεί που τελειώνει η παρούσα ζωή και αρχίζει η μέλλουσα. Και εμφανίζεται σήμερα μεταξύ των ζωντανών και των νεκρών, χαρίζοντας διπλή γέννηση μαζί και αναγέννηση. Και άκουσε τα περιστατικά και χειροκρότησε τα θαύματα της διπλής γεννήσεως του Χριστού.

6. Άγγελος ευαγγελίσθηκε στη Θεοτόκο Μαρία τη μητρική γέννηση του Χριστού και άγγελος έφερε στη Μαρία τή Μαγδαληνή το χαρμόσυνο άγγελμα της αναστάσεως του Χριστού από τον τάφο. Νύχτα γεννιέται ο Χριστός στη Βηθλεέμ και νύχτα πάλι στη Σιών ξαναγεννιέται από τους νεκρούς. Σε σπήλαιο από πέτρα γεννιέται ο Χριστός και σε σπήλαιο πάλι από πέτρα ξαναγεννιέται. Με σπάργανα

καταδέχεται να τυλιχθεί και στη γέννηση και στην ταφή του. Εκεί δέχεται σμύρνα που του προσφέρουν οι Μάγοι και εδώ καταδέχεται σμύρνα και αλόη και ταφή από τα χέρια του Ιωσήφ και του Νικόδημου.

Εκεί τον υπηρετεί ο Ιωσήφ ο άνδρας της Μαρίας που δεν ήταν άνδρας της και εδώ ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία. Εκεί πρώτοι οι ποιμένες ευαγγελίζονται τη γέννηση του Χριστού, αλλά και ποιμένες πρώτοι απ' όλους, οι Μαθητές του Χριστού, ευαγγελίσθηκαν την αναγέννηση του από τους νεκρούς. Εκεί ο Αγγελος φώναξε στην Παρθένο το «χαίρε» και εδώ ο Χριστός, ο Αγγελος της μεγάλης αποφάσεως «χαίρετε» φώναξε στις Μυροφόρες. Στην πρώτη του γέννηση ο Χριστός, ύστερα από σαράντα ημέρες, μπήκε στην επίγεια Ιερουσαλήμ, στο Ναό, και πρόσφερε στο Θεό, σαν πρωτότοκος, ένα ζευγάρι τρυγόνια. Αλλά και κατά την αναγέννηση του από τους νεκρούς ο Χριστός, ύστερα από σαράντα ημέρες αναλήφθηκε στην άνω Ιερουσαλήμ, την οποία δεν είχε αποχωριστεί, στα πραγματικά Άγια των Αγίων, σαν άφθαρτος πρωτότοκος από τους νεκρούς, και πρόσφερε στο Θεό Πατέρα δύο πάναγνα τρυγόνια: τη ψυχή και τη σάρκα τη δική μας. Και εκεί πάνω τον υποδέχτηκε ο Συμεών, ποιός; « Ο παλαιός των ημερών», ο προαιώνιος Θεός, σαν σε αγκαλιά, μέσα στον κόλπο του, απερίγραπτα από γλώσσα ανθρώπινη. Εάν δε όλα αυτά τα ακούς σαν μύθο και όχι με αληθινή πίστη, τότε σε κατηγορούν οι απαραβίαστες σφραγίδες του Δεσποτικού μηνύματος της Αναστάσεως του Χριστού. Γιατί, όπως ο Χριστός γεννήθηκε από την Παρθένο, αφήνοντας σφραγισμένες τις κλειδαριές της παρθενίας, αυτές που είναι τοποθετημένες εκ φύσεως σ' όλες τις γυναίκες και τις ανοίγει η μητρότητα, έτσι ακριβώς έγινε και η εκ νεκρών Ανάσταση του Χριστού, χωρίς να ανοίξουν οι σφραγίδες του τάφου.

7. Πώς δε και πότε και από ποιον ενταφιάζεται ο Χριστός, η ζωή; Ας ακούσουμε τι λένε τα ιερά γράμματα: « Όταν βράδιασε, ήρθε ένας πλούσιος άνθρωπος, που λεγόταν Ιωσήφ. Αυτός τόλμησε και παρουσιάστηκε στον Πιλάτο και ζήτησε το σώμα του Ιησού» (Ματθ. 27, 57, Μαρκ. 15, 43). Παρουσιάστηκε θνητός στο θνητό, ζητώντας να πάρει τον Θεόν των ανθρώπων! Ο πηλός ζητά από τον πηλό να πάρει τον Πλάστη των όλων! Το χορτάρι από το χορτάρι, να πάρει την ουράνια φωτιά! Η τιποτένια σταγόνα ζητά από την άλλη σταγόνα να της δώσει τόν ωκεανό! Ποιός είδε; Ποιός άκουσε ποτέ αυτό το ανήκουστο; Ένας άνθρωπος να χαρίζει στον άλλο τον Ποιητή των όλων! Ένας κριτής άκριτος τον Κριτή των κριτών, να επιτρέπει σαν κατάδικο να τον θάψουν! Όταν, λοιπόν, βράδιασε, ήρθε ένας πλούσιος άνθρωπος, ονομαζόμενος Ιωσήφ. Πραγματικά πλούσιος, εφόσον πήρε ολόκληρη την υπόσταση του Κυρίου. Αληθινά πλούσιος, εφόσον έλαβε από τον Πιλάτο την διπλή ύπαρξη του Χριστού. Πλούσιος, γιατί αξιώθηκε να πάρει τον πολύτιμο μαργαρίτη. Πραγματικά πλούσιος, γιατί πήρε στα χέρια του θησαυροφυλάκιο, που

ήταν γεμάτο με το θησαυρό της θεότητας! Πώς να μην είναι πλούσιος, αυτός που απέκτησε τη ζωή και τη σωτηρία του κόσμου; Πώς να μην είναι πλούσιος ο Ιωσήφ, αφού δέχτηκε σαν δώρο Αυτόν που τρέφει και κυβερνά τους πάντας; « Όταν δε βράδιασε». Αρα είχε δύσει πια στον Άδη ο ήλιος της δικαιοσύνης. Γι αυτό ήρθε ένας πλούσιος άνθρωπος, λεγόμενος Ιωσήφ, από την Αριμαθαία, που έμενε κρυμμένος γιατί φοβόταν τους Ιουδαίους. Μαζί του ήρθε και ο Νικόδημος, που είχε επισκεφθεί τον Ιησού κάποια νύχτα (Ιωαν. 3, 1-2, 19, 39).

8. Ω μυστήρια, πιο απόκρυφα από όλα τα μυστήρια! Δύο κρυφοί μαθητές έρχονται να κατακρύψουν τον Ιησού στον τάφο. Και με τη δική τους απόκρυψη, διδάσκονται το κρυμμένο στον Άδη μυστήριο του Θεού που κρύφτηκε κάτω από τη σάρκα, ξεπερνώντας ο ένας τον άλλο στη θερμή διάθεση προς τον Χριστό. Ο μεν Νικόδημος μεγαλόδωρος στην προσφορά της σμύρνας και της αλόης, ο δε Ιωσήφ αξιέπαινος για την τόλμη και το θάρρος που έδειξε απέναντι στον Πιλάτο. Γιατί αφού πέταξε από πάνω του κάθε φόβο, παρουσιάστηκε με τόλμη στον Πιλάτο, ζητώντας το σώμα του Ιησού. Όταν δε παρουσιάστηκε, φέρθηκε με πολλή εξυπνάδα, για να πετύχει το σκοπό του. Γι αυτό δεν χρησιμοποιεί, μιλώντας στον Πιλάτο, υπερήφανες εκφράσεις, μήπως τον κάνει να θυμώσει και χάσει το αίτημά του. Ούτε του λέει, δος μου το σώμα του Ιησού, που σκοτεινίασε πριν λίγο τον ήλιο, που έσχισε τις πέτρες, που άνοιξε τη γη και έσχισε στα δύο το καταπέτασμα του ναού. Τίποτε τέτοιο δεν λέει στον Πιλάτο. Αλλά τι του λέει;

9. Ένα μηδαμινό αίτημα, άρχοντά μου, και μικρό για όλους ήρθα να σου ζητήσω. Δος μου να θάψω το νεκρό σώμα εκείνου, που συ καταδίκασες σε θάνατο, του Ιησού του Ναζωραίου, του Ιησού του ξένου, του Ιησού του φτωχού, του Ιησού του αστέγου, του Ιησού που κρέμμεται γυμνός, του Ιησού, του γιού του περιφρονημένου μαραγκού, του δεμένου, που βρίσκεται εκτεθειμένος στο ύπαιθρο, του ξένου και αγνώριστου ανάμεσα στους ξένους και κοντά σ' όλα αυτά βρίσκεται κρεμασμένος και αξιοκαταφρόνητος.

Δος μου αυτόν τον ξένο, γιατί ήρθε εδώ από μακρινή χώρα, για να σώσει τον άνθρωπο, τον ξενιτεμένο από την ουράνια πατρίδα του.

Δος μου αυτόν τον ξένο, γιατί κατέβηκε στη σκοτεινή γη, για να ανυψώσει τον ξένο.

Δος μου αυτόν τον ξένο, επειδή, μόνο αυτός είναι πραγματικά ξένος.

Δος μου αυτόν τον ξένο, του Οποίου τη χώρα δεν γνωρίζουμε εμείς οι ξενιτεμένοι.

Δος μου αυτόν τον ξένο, του Οποίου τον Πατέρα, δεν ξέρουμε εμείς οι αποξενωμένοι.

Δος μου αυτόν τον ξένο, του Οποίου τον τρόπο και τον τόπο αγνοούμε εμείς οι ξένοι.

Δος μου αυτόν τον ξένο, που έζησε τη ζωή και το βίο του ξενητεμένου, ανάμεσα στους ξενητεμένους.

Δος μου αυτόν τον ξένο, που δεν έχει εδώ που να γύρει το κεφάλι.

Δος μου αυτόν τον ξένο, που σαν ξένος ανάμεσα στους ξένους, άστεγος, γεννήθηκε στη φάτνη.

Δος μου αυτόν τον ξένο, που σαν βρέφος ακόμη από τη φάτνη, έφυγε για να σωθεί από τον Ηρώδη.

Δος μου αυτόν τον ξένο, που από τα σπάργανά του ακόμη ξενιτεύθηκε στην Αιγυπτο.

Δος μου αυτόν, που δεν είχε ούτε πόλη, ούτε χωριό, ούτε σπίτι, ούτε καμιά μόνιμη κατοικία, ούτε κανένα συγγενή. Αλλά σε ξένη χώρα κατοίκησε μαζί με τη μητέρα Του, αυτός που κατέχει τα πάντα.

Άρχοντά μου, επέτρεψε μου να σκεπάσω αυτόν που κρέμμεται γυμνός στο ξύλο του Σταυρού, γιατί Αυτός σκέπασε της δικής μου φύσεως τη γυμνότητα.

Δος μου να θάψω αυτόν το νεκρό, ο Οποίος έθαψε την αμαρτία μου στα νερά του Ιορδάνη. Για ένα νεκρό σε ικετεύω, που αδικήθηκε από όλους, που προδόθηκε από το μαθητή του, που εγκαταλείφθηκε από τους φίλους του, που διώχθηκε από τα αδέρφια του που τον έδειρε ο δούλος του!

Για ένα νεκρό σε παρακαλώ, ο Οποίος καταδικάστηκε από αυτούς που ο ίδιος ελευθέρωσε από τη σκλαβιά, πληγώθηκε από αυτούς που θεράπευσε, εγκαταλείφθηκε από τους Μαθητές Του, στερήθηκε την ίδια τη Μητέρα του!

Για ένα νεκρό σε δυσωπώ Πιλάτε, που κρέμμεται στο Σταυρό. Δεν έχει κανένα να του συμπαρασταθεί. Δεν έχει πατέρα στη γη, δεν έχει φίλο, δεν έχει μαθητή, ούτε συγγενή, ούτε κανένα για να τον θάψει, αλλά είναι μόνος, μονογενής Υιός του μόνου Πατρός, Θεός στον κόσμο αυτό και κανείς άλλος.

10. Με τέτοια λόγια παρακάλεσε ο Ιωσήφ και ο Πιλάτος διέταξε να του δοθεί το σώμα του Ιησού. Ήρθε λοιπόν, στο Γολγοθά και αποκαθήλωσε τον σαρκοφόρο Θεό από το Σταυρό και ξάπλωσε πάνω στο χώμα γυμνό το σώμα του Θεού! Και να τώρα, φαίνεται ξαπλωμένος κάτω, Αυτός που ανέσυρε όλους επάνω, και μένει για λίγο χωρίς πνοή, Αυτός που είναι όλων η ζωή και η πνοή.

Φαίνεται αόμματος, Αυτός που δημιούργησε τα πολυόμματα Χερουβίμ. Βρίσκεται ξαπλωμένος, Αυτός που είναι η Ανάσταση όλων. Νεκρώνεται σωματικά ο Θεός, Αυτός που ανασταίνει τους νεκρούς. Και σωμαίνει κατά το σώμα η βροντή του Θεού Λόγου. Και ανθρώπινες παλάμες σηκώνουν Αυτόν που κρατά στη παλάμη Του ολόκληρη τη γη!

Άραγε, Ιωσήφ, αφού ζήτησες και έλαβες ξέρεις καλά Ποιόν πήρες; Άραγε αφού πλησίασες το Σταυρό και αποκαθήλωσες τον Ιησού, ξέρεις καλά ποιόν κράτησες στα χέρια σου; Αν πραγματικά κατάλαβες, τώρα έγινες πλούσιος! Γιατί πώς αλλιώς κάνεις αυτή τη θεόσωμη και φρικωδέστατη κηδεία του Ιησού;

Αξιέπαινος βέβαια ο πόθος σου. Αλλά περισσότερο αξιέπαινος ο τρόπος της ψυχής σου. Δεν φρίττεις, άραγε, καθώς σηκώνεις στα χέρια σου, Αυτόν που φρίττουν τα Χερουβίμ;

Με πόσο φόβο, λοιπόν, θα απογύμνωνες το θείο αυτό σώμα από το λίγο ρούχο που το σκέπαζε; Και με πόση ευλάβεια θα έκλεινες τα μάτια, τρομάζοντας να κυτάξεις τη σωματική φύση του υπερ φύσιν Θεού;

11. Πες μου, λοιπόν, Ιωσήφ, άραγε έθαψες στραμμένο προς ανατολάς, όπως όλους τους νεκρούς, τον Ιησού, την ανατολή των ανατολών; Έκλεισες με τα δάκτυλά σου, όπως κάνουμε στους νεκρούς, τα μάτια του Ιησού, που άνοιξε τα μάτια του τυφλού με το άγιο δάκτυλό Του; Έκλεισες το στόμα Εκείνου που άνοιξε του κωφάλαλου το στόμα; Έδεσες τα χέρια Εκείνου, που άπλωσε τα παράλυτα χέρια;

Έδεσες και τα πόδια του Ιησού, που χάρισε το περπάτημα στα ακίνητα πόδια; Μήπως σήκωσες επάνω σε νεκροκράββατο, Αυτόν που διέταξε τον παράλυτο να σηκώσει το κρεβάτι του; Μήπως περιέχυσες με μύρα, Αυτόν που άδειασε τον εαυτό του σαν ουράνιο μύρο και ανακαίνισε τον κόσμο; Τόλμησες, άραγε να σφογγίσεις την αιμορροούσα θεόσωμη πλευρά του Ιησού, του Θεού που θεράπευσε τη δυστυχισμένη εκείνη αιμορροούσα; Έπλυνες με νερό το σώμα του Θεού, που ξέπλυνε όλων τις αμαρτίες και χάρισε την κάθαρση; Και τι είδους λαμπάδες άναψες για το φως το αληθινό, που φωτίζει κάθε άνθρωπο; Έψαλλες, άραγε και επιτάφια άσματα σ' Εκείνον που υμνούν ακατάπαυστα όλες οι αγγελικές δυνάμεις; Έχυσες δάκρυα για τον Ιησού, που δάκρυσε και ανάστησε το νεκρό φίλο του Λάζαρο; Θρήνησες Αυτόν, που δώρησε σ' όλους τη χαρά και σταμάτησε τη λύπη της Εύας;

12. Όμως μακαρίζω, Ιωσήφ, τα χέρια σου που ψηλάφησαν τα θεόσωμα χέρια και τα πόδια του Ιησού, που έσταζαν ακόμη αίμα. Μακαρίζω τα χέρια σου, που άγγιξαν την πλευρά του Θεού, νωρίτερα από τα χέρια του πιστού Θωμά με τήν αξιέπαινη περιέργεια. Μακαρίζω το στόμα σου, που χόρτασε αχόρταγα και ενώθηκε με το στόμα του Ιησού και γέμισε από αυτό με Άγιο Πνεύμα. Μακαρίζω τα μάτια σου, που ήλθαν σε επαφή με τα μάτια του Ιησού και πήραν από αυτά το φως το αληθινό. Μακαρίζω το πρόσωπό σου, που πλησίασε το πρόσωπο του Ιησού. Μακαρίζω τους ώμους σου, που σήκωσαν Αυτόν που σήκωσε όλους. Μακαρίζω το κεφάλι σου, που το άγγιξε ο Ιησούς η κεφαλή όλων. Μακαρίζω τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, γιατί έγιναν Χερουβίμ προ των Χερουβίμ, καθώς σήκωσαν και κράτησαν πάνω τους τον Θεό. Πριν από τα εξαπτέρυγα Σεραφίμ, έγιναν υπηρέτες του Θεού, καθώς σκέπασαν και τίμησαν τον Χριστό όχι με φτερά, αλλά με σεντόνια. Αυτόν που τρέμουν τα Χερουβίμ, ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος τον σηκώνουν στους ώμους και τον μεταφέρουν μαζί με όλες τις στρατιές των αγγέλων.

13. Ήλθε ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος. Συνεπώς ήρθε μαζί τους και όλος ο χορός των αγγέλων. Προφθάνουν τα Χερουβίμ, συντρέχουν τα Σεραφίμ, υποβαστάζουν οι Θρόνοι, σκεπάζουν μαζί τα Εξαπτέρυγα και φρίττουν τα Πολυόμματα, καθώς βλέπουν τον Ιησού αόμματο κατά το σώμα. Συγκαλύπτουν οι Δυνάμεις, ψάλλουν οι Αρχές, φρίττουν οι τάξεις και πέφτουν σε έκσταση οι αγγελικές δυνάμεις, μένουν

έκθαμβες και ρωτούν με μεγάλη απορία: Τί είναι αυτός ο φοβερός λόγος, και φόβος και τρόμος και τρόπος; Τί είναι αυτό το μέγα και παράδοξο και ακατάληπτο θέαμα; Αυτός που εμείς πάνω οι ασώματοι δεν τολμούμε να τον κοιτάξουμε από φρίκη, εδώ κάτω στη γη φαίνεται άνθρωπος γυμνός και νεκρός! Αυτόν που τα Χερουβίμ στέκονται μπροστά Του με πολλή ευλάβεια, ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος τον κηδεύουν με θάρρος. Πότε κατέβηκε στη γη Αυτός που δεν εγκατέλειψε τον ουρανό; Πώς βγήκε έξω Αυτός που βρίσκεται μέσα; Πώς ήρθε και περιορίστηκε στη γη, Αυτός που γεμίζει τα πάντα με την παρουσία του; Πώς γυμνώθηκε Αυτός που φόρεσε όλους; Αυτός που βρίσκεται αδιάκοπα στον ουρανό σαν Θεός μαζί με τον Πατέρα, τώρα ζει συνεχώς κάτω στη γη μαζί με τη Μητέρα του σαν αληθινός άνθρωπος! Και Αυτός που ουδέποτε εμφανίστηκε σαν Θεός στους ανθρώπους, πώς τώρα εμφανίζεται σαν άνθρωπος ταυτόχρονα και φιλόανθρωπος;

14. Πώς έγινε ορατός ο αόρατος; Πώς ο άυλος έλαβε σάρκα; Πώς έπαθε ο απαθής; Πώς ο Κριτής στάθηκε σε κριτήριο; Πώς η ζωή γεύθηκε θάνατο; Πώς ο αχώρητος χώρεσε σε τάφο; Πώς κατοικεί στο μνήμα, Αυτός που δεν εγκατέλειψε τον κόλπο τον Πατρικό; Πώς εισέρχεται από την πύλη του σπηλαίου, Αυτός που δεν άνοιξε τις πύλες των ουρανών; Πώς άνοιξε τις πύλες του Παραδείσου, ενώ δεν έσπασε τις πύλες της Παρθένου; Πώς συνέτριψε τις πύλες του Άδη, ενώ δεν άνοιξε τις πύλες του υπερώου, όπου τον περίμενε ο Θωμάς; Πώς άνοιξε στους ανθρώπους τις πύλες της Βασιλείας των ουρανών, ενώ τις πύλες και τις σφραγίδες του τάφου τις άφησε να ανοίξουν μόνες τους; Πώς συγκαταλέγεται με τους νεκρούς, Αυτός που είναι ελεύθερος ανάμεσα στους νεκρούς; Πώς το ανέσπερο φώς, έρχεται στο σκοτάδι και στη σκιά; Πού πηγαίνει; Πού κατεβαίνει Αυτός που δεν έχει τη δύναμη να τον κρατήσει ο θάνατος; Ποιός ο λόγος; Ποιός ο τρόπος; Ποιός είναι ο σκοπός της καθόδου του στον Άδη; Μήπως κατεβαίνει για να ανεβάσει τον Αδάμ τον κατάδικο και σύνδουλό μας; Πραγματικά! Πορεύεται οπωσδήποτε να αναζητήσει το πρωτόπλαστο και χαμένο πρόβατο και θέλει να επισκεφθεί αυτούς που βρίσκονται μέσα στο σκοτάδι και στη σκιά του θανάτου. Οπωσδήποτε πορεύεται να ελευθερώσει απο τους πόνους τον αιχμάλωτο Αδάμ και τη συναιχμάλωτη Εύα ο Θεός και υιός τους.

(Έκδοσις Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπός Αττικής

Πηγή: psifides.pblogs.gr